

то обича, нито познава? Външнитѣ отношения на човѣка се опредѣлятъ отъ вътрешнитѣ, които има къмъ себе си. Човѣкъ представя голѣмо общество отъ много членове, които трѣбва да се превъзпитатъ, да заживѣятъ въ единство. Когато между членоветѣ на това общество, или между поданицитѣ на тази държава настане пълна хармония и единство, човѣкъ ще намѣри въ себе си всичко, каквото търси — щастие, знание, сила, богатство. Докато не е постигналъ тази хармония и това единство, той всѣкога е изложенъ на опасностъ да се увлѣче отъ външния свѣтъ, въ него да търси своето щастие и спасение. Тѣй както сега е организиранъ, външниятъ свѣтъ може да вземе отъ човѣка всичко, каквото има, безъ да му даде нищо отъ себе си. Какво особено е придобилъ единъ професоръ, който е работилъ цѣли 50 — 60 години изъ областта на своята наука? Той е преподавалъ на студенти, разправялъ имъ своитѣ опити и постижения, но въ края на краищата нищо не е получилъ. Науката всѣки моментъ крачи напредъ, а той е изживилъ десетки години въ университета да предава своитѣ лекции, безъ да придобие нищо сжществено. Единъ день ще го пенсионираатъ, ще го турятъ въ архивата на немощнитѣ, на слабитѣ хора, докато смъртта дойде и го задигне. Смыслътъ на естественитѣ науки, запримѣръ, не седи само въ то-